

Sygn. akt: I C 10/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. R.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 10/19

UZASADNIENIE

Powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. R. o zasądzenie kwoty 9.294,14 złotych wraz z umownymi i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 2 lutego 2018 pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. Na podstawie umowy o przelew wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem w dniu 8 sierpnia 2018 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek.

Powód wskazał, że na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie – kwotę 9.294,14 złotych, składa się kwota 7.500,00 złotych tytułem niespłaconej kwoty kapitału, kwota 319,00 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 2 sierpnia 2018 roku, kwota 1.288,80 złotych tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 61,20 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy do dnia wymagalności wg stopy odsetek określonej w umowie każdorazowo nie wyżej niż stopa odsetek maksymalnych oraz kwota 125,14 złotych tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 2 sierpnia 2018 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie wg stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z uwagi na wątpliwości co do przytoczonych okoliczności i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – A. R. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 29 czerwca 2018 roku zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. ramową umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, na podstawie której strony umowy postanowiły podjąć współpracę polegającą na cyklicznym nabywaniu przez nabywcę od zbywcy pakietu wierzytelności należących do zbywcy każdorazowo określonego przez zbywcę w poszczególnych umowach cesji.

Do umowy załączono 9 załączników wskazanych w spisie.

W załączniku nr 4 stanowiącego specyfikację wierzytelności objętych umową przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych z dnia 8 sierpnia 2018 roku pod numerem (...) wskazano wierzytelność nabytą wobec pozwanej A. R..

dowód : ramowa umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji k. 27 – 38, – 32, załącznik nr 4 k. 53 – 55.

Powód sporządził zawiadomienie o przelewie wierzytelności, w której wskazał wysokość zobowiązania do spłaty oraz rachunek bankowy, na który należy dokonać przelewu, jak również wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości skierowania sprawy do sądu i przekazania informacji do biura.

dowód: zawiadomienie k. 56, wezwanie do zapłaty k. 57 – 59.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że strona pozwana – A. R. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości

co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Należy również podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na stronie powodowej spoczywa obowiązek udowodnienia zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Ciężar udowodnienia spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Wobec powyższego, to na powodzie jako stronie, która z podnoszonych przez siebie twierdzeń wywodzi określony dla siebie skutek prawny w postaci żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, spoczywał obowiązek jej wykazania i udowodnienia, zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę ramową przelewie wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych, załącznik nr 4 stanowiący specyfikację wierzytelności objętych umową oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności i wezwanie do zapłaty. Nie przedłożył natomiast pierwotnej umowy, z której wywodził swoje roszczenie. W konsekwencji uniemożliwił on Sądowi weryfikację wierzytelności dochodzonej wobec pozwanego, w szczególności w zakresie postanowień umowy pożyczki nr (...) z dnia 2 lutego 2018 roku dotyczącej faktycznie udzielonej pozwanej kwoty, czasu trwania umowy, terminów i przyczyn jej wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, dodatkowych kosztów związanych z tą umową - rodzaj i wysokość odsetek, prowizja, czy też zasadami spłaty zobowiązania.

Niewątpliwym natomiast jest, że w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

W ocenie powoda – dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest umowa ramowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji i załącznik nr 4 oraz zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty.

W ocenie Sądu twierdzenie to jest niezasadne.

Z umowy cesji wierzytelności oraz załącznika nr 4 wynika bowiem jedynie, że powód nabył wierzytelności z tytułu umów pożyczek, w tym również wierzytelność wobec pozwanej A. R. z umowy nr (...). Nie wynikają natomiast z tych

dokumentów okoliczności dotyczące pierwotnej umowy, a mianowicie co składa się na kapitał wskazany w załączniku, jaka była pierwotna kwota pożyczki, w szczególności czy obejmowała ona również dodatkowe koszty związane z udzieleniem pożyczki, np. prowizja, opłata przygotowawcza, jakie były zasady i termin spłaty zobowiązania, a w konsekwencji termin wymagalności zobowiązania, jak również postanowienia dotyczące rodzaju i wysokości odsetek oraz terminu ich naliczania, a także koszty związane z wezwaniami i upomnieniami kierowanymi do pożyczkobiorcy.

W ocenie Sądu powód nie wykazał również, aby podjął jakiegokolwiek próby doręczenia pozwanej zawiadomienia o przelewie wierzytelności czy też wezwania do zapłaty, w szczególności aby zarówno on czy też poprzednik prawny ponieśli koszty z tego tytułu w wysokości 1.288,80 złotych. Tym bardziej, że nie przedłożył on żadnych dowodów nadania tych dokumentów do pozwanej, czy też dokumentu, z którego wynikałyby koszty wskazane w uzasadnieniu pozwu..

Wobec powyższego, skoro powód, pomimo że już na etapie elektronicznego postępowania upominawczego powziął wiedzę o wątpliwościach co do okoliczności wskazanych w uzasadnieniu pozwu w zakresie dochodzonego roszczenia, nie zaoferował żadnego materiału dowodowego nie budzącego wątpliwości, zwłaszcza w zakresie wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było orzec jak w sentencji.